

Sygn. akt III CSK 213/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku K. N.
przy uczestnictwie G. W.
o dział spadku po Z. W.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w N.
z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 stycznia 2014 r., Sąd Okręgowy w N., w wyniku apelacji uczestnika postępowania, zmienił częściowo postanowienie Sądu pierwszej instancji dokonujące działu spadku po ojcu wnioskodawczyni i uczestnika w zakresie wartości przedmiotu podziału, rozliczenia udziałów, nakładów, pożytków i spłaty długów spadkowych i w wyniku tych rozliczeń podwyższył kwotę dopłaty zasądzoną od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika oraz zasądził od niej na jego rzecz spłatę z tytułu zwrotu nakładów i spłaconych długów. W pozostałej części Sąd Okręgowy oddalił apelację uznając za nieuzasadnione zarzuty uczestnika dotyczące zniesienia współwłasności nieruchomości przez wyodrębnienie samodzielnych lokali oraz sposobu podziału tych lokali między wnioskodawczynię i uczestnika.

W skardze kasacyjnej zarzucającej naruszenie art. 211 k.c. i art. 623 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 1 u.w.l., uczestnik, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Uzasadniając swoje stanowisko stwierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego postanowienia, nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego Sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien w wyodrębnionym wywodzie prawnym, oddzielonym redakcyjnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, wykazać, że w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że z wyniku takiego naruszenia prawa, zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.). Skarżący ma zatem

obowiązek przedstawienia argumentacji prawnej wskazującej, na jakiej podstawie opiera swoje twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w tym wskazania przepisów prawa, które jego zdaniem zostały naruszone w kwalifikowany, oczywisty sposób.

Niewątpliwie nie spełnia tych wymagań uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w analizowanej sprawie, w którym nie wskazano żadnych naruszonych przepisów prawa, nie skonkretyzowano rodzaju naruszeń ani w szczególności nie uzasadniono w żaden sposób twierdzenia, że naruszenia te były oczywiste w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

[aw]